

Svenska kyrkan

HÖGALIDS FÖRSAMLING

HÖGALIDSKYRKAN

SÖNDAG 11/2

KL 16.00

Tundra

Musik av bl a Ola Gjeilo, Edvard Grieg

Linda Alexandersson & Edward Elgar

Högalids damkör, Stråkorkester

Johannes Rydén, cello, Magnus Bergman, piano

Maria Norberg, dirigent

FRI ENTRÉ, KOLLEKT TILL FASTEINSAMLINGEN

HÖGALIDSKYRKAN • T-HORNSTULL • WWW.SVENSKAKYRKAN.SE/HOGALID

AIR UR FRA HOLBERGS TID

Musik: Edvard Grieg (1843–1907)

TUNDRA

Musik: Ola Gjeilo (*1978):

Text: Charles A. Silvestri (*1965)

Katarina Rudéus, sopransolo

Wide, worn and weathered,
Sacred expanse
Of green and white and granite grey;
Snowy patches strewn,
Anchored to the craggy earth,
Unmoving; While clouds dance
Across the vast, eternal sky.

Utbredd, sliten och nött av vädret,
Heliga vidd
i grönt och vitt och granitgrå;
Översållad av snöfläckar,
Förankrad till den klippiga jorden,
orörlig; Medan molnen dansar
över den vidsträckta, oändliga himlen.

THE SNOW UR OP. 26

Musik: Edward Elgar (1857–1934)

Text: Alice Elgar (1848–1920)

Frieda Mossop och Niklas Tamm, violin

O snow, which sinks so light,
Brown earth is hid from sight,
O soul, be thou as white,
As white as snow, as snow,

O snow, which falls so slow,
Dear earth quite warm below;
O heart, o heart, so keep thy glow,
Beneath the snow, the snow.

O snow in thy soft grave
Sad flow'rs, sad flow'rs the winter brave;
O heart, so soothe and save, so soothe,
as does the snow.
The snow must melt, must go,
Fast, fast as water flow.

O snö, som sjunker så lätt,
Ögat kan ej längre skåda den bruna jorden,
O själ, var du lika vit
lika vit som snö, som snö,

O snö, som faller så långsamt,
Kära jord som vilar varm under snötäcket
O hjärta, o hjärta, behåll du också din glöd
Under snön, snön.

O snö, i din mjuka grav
möter de vissna blommorna tappert vintern.
O hjärtat, lugna och skydda så som snön.
Snön måste smälta,
måste försvinna,
Snabbt, snabbt som det flödande vattnet.

Not thus, my soul, o sow Thy gifts
to fade like snow,
Not thus, not thus, o sow not thus thy gifts
to fade like snow.

Inte på det sättet, min själ, att
de gåvor du sått försvinner som snön,
Inte så, inte så, så sår du inte, så att dina
gåvor att blekna som snö.

O snow, thou'rt white no more,
Thy sparkling too, is o'er;
Be as before, was bright the snow.
Then as the snow all pure,
o heart be, but endure;
Through all the years full sure,
not as the snow, not as the snow.

SARABANDE UR SVIT NR 5 I C-DUR

Musik: J S Bach (1685–1750)

Johannes Rydén, cello

INFERNO

Musik: Linda Alexandersson (*1984)

Text: Dante Alighieri (1265–1321)

Engelsk text: Allen Mandelbaum (1926–2011)

Översättning: Ingvar Björkesson (*1927)

When I had journeyed half of our life's way
I found myself within a shadowed forest
For I had lost the path that does not stray.
It is hard to speak of what it was
That savage forest, dense, difficult
Which even in recall renews my fear
So bitter death is hardly no more severe
At this my fear was somewhat quited
For through the night of sorrow I had spent
The lake within my heart felt terror present

PRELUDIUM I D-DUR, OP 23 NR 4

Musik: Sergej Rachmaninov (1873–1943)

Magnus Bergman, piano

O snö, du är inte längre vit,
ditt gnister är också borta.
Var som förut, då snön var ljus.
O hjärta, var ren som snön,
men uthärda;
Genom alla år är det visst,
inte som snön, inte som snön.

Till mitten hunnen på vår levnads vandring
hade jag i en dunkel skog gått vilse
och irrat bort mig från den rätta vägen.
Hur svår den skogen tycks mig att beskriva,
så vild och full av snår och oframkomlig
att blotta tanken på den väcker fruktan!
Mycket mer bitter kan ej döden vara.
Då dämpades den fruktan något litet
som jag förnummit i djupt i hjärtats kamrar
så länge nattens ångest hade varat.

VINTERLANDSKAP

Text och musik: Mia Sandquist (*1969)

Här kan livet vara stilla,
jag kan känna ro igen.
Under markens yta väntar liv
som jag inte ser, men bara vet.

Snöbeklädda granar tyngda
invid skogens rand.
Pilar utmed vägen trotsar köld.
Som ett vykort ligger landet nu.
Högt på kullen kyrkans torn
pekar upp mot himlabron,
nattens stjärnor blinkar än.

Genom frostigt fönster ser jag
månen titta fram igen.
Glittrar på mitt täckte som jag låtit vara,
snön den smälter bort så fort ändå.

Öppna landskap, kylig vind,
frosten biter mot min kind,
nattens stjärnor blinkar än, jag vet.

Högt på kullen kyrkans torn
pekar upp mot himlabron,
nattens stjärnor blinkar än, jag vet.

KORNET HAR SIN VILA

Musik: Fransk folkmelodi, Noël nouvelet

Text: Anders Frostensson (1906–2006)

efter en engelsk carol

Ann Flodin, sopransolist. Ann Lidén, altsolist

Kornet har sin vila djupt i frusen jord,
är ej dött, det väckes av ditt skaparord.
Kärlek från Gud, åt allting ger du liv.
Kärlek med ditt ljus kom,
kom och hos oss förbliv.

Han blev hängd på korset, i en grav lagd ner.
Ingen enda väntar möta honom mer.

Kärleken når långt bortom död och grav.
Kärlek med ditt ljus kom,
kom och dröj hos oss kvar.

Han var vetekornet, låg i jordens djup.
Han stod opp en påskdag,
lever bland oss nu.
Aldrig en sol har lyst så stark och klar.
Kärlek med ditt ljus kom,
kom och dröj hos oss kvar.

Väntande på värme vilar rot och frö,
vet att våren kommer. Varje träd och ört
brister i blom på sin bestämda tid.
Kärlek med ditt ljus kom,
kom och hos oss förbliv.

SONG OF THE UNIVERSAL

Musik: Ola Gjeilo (*1978)

Text: Walt Whitman (1819–1892)

Come, said the Muse,
Sing me a song no poet yet has chanted,
Sing me the Universal.
In this broad Earth of ours,
Amid the measureless grossness and the slag,
Enclosed and safe within its central heart,
Nestles the seed Perfection.
By every life a share, or more or less,
None born but it is born—concealed or
unconcealed, the seed is waiting.

Give me, O God,
to sing that thought!
Give me—give him or her I love,
this quenchless faith in Thy ensemble.
Whatever else withheld, withhold not from us,
Belief in plan of Thee enclosed
in Time and Space;
Health, peace, salvation universal.
All, all for Immortality!
Love, like the light, silently wrapping all!
Nature's amelioration blessing all!

Kom, sa musan,
sjung den sång som ingen poet ännu har ropat:
Sjung om det universella!
På vår utsträckta jord,
bland det vulgära och orenliga,
omsluten och trygg i sitt innersta,
bär fröet fulländning.
Varje liv ger en del, mer eller mindre,
Ofödd men ändå född, dold eller ohöljd,
så väntar fröet.

Väck i mig, o Gud,
sången som rymmer den tanken!
Ge mig och ge honom eller henne jag älskar,
denna osläckbara tro på din fullkomlighet.
Annat hålls kvar, men låt oss inte tappa
tron att Du finns omsluten
i tid och rymd;
hälsa, fred, frälsning universell.
Allt, allt för den eviga odödligheten!
Kärlek, som ljuset, tyst omsluter allt!
Naturens förädling välsignar alla!

MEDVERKANDE:

Högalids damkör

Frieda Mossop och Filip Gloria, violin 1

Niklas Tamm och Alva Press, violin 2

Emma Morsten & Ossian Kaufeldt, viola

Johannes Rydén & Adrian Kaufeldt, cello

Sara Buschkühl, kontrabas

Magnus Bergman, piano

Maria Norberg, dirigent

Tundran, landskapet med permafrost och låg växtlighet. Med hjälp av toner av Edvard Grieg och Ola Gjeilo får vi förflytta oss till de öde vidderna och kylan i norra Norge.

Ola Gjeilo hade faktiskt Hardangervidda i åtanke när han skrev körstycket Tundra. Det är ett ödsligt landskap, och vi kan i samma stund känna oss ensamma och som en del av något större, av naturen och kanske också Gud själv.

Människan har ofta använt bilder av naturen som ett symboliskt språk för hennes eget känsloliv, och i denna konsert vill vi stanna upp vid de perioder i livet då vi känner oss ensamma och utan livskraft.

Vi får lyssna till Edward Elgars vackra sång »The snow« som handlar om snön, som först är vit och gnistrande, men som sen smälter bort. Är det kanske en bild av livet självt? I Linda Alexanderssons körstycke »Inferno« får vi möta den skrämmande skogen och med Dantes ord från Den gudomliga komedin är det som att vi vågar möta den största rädslan. Men vilken är den?

Det finns en rytm i kyrkans liv, som hänger tätt ihop med våra årstider. Det är som att naturen vill lära oss människor något om hur livet fungerar, genom årstidsväxlingarnas pedagogik.

Vi går nu in i fastan, en avskalad tid då vi tar bort saker från våra liv för att låta annat växa. Vintern är naturens vilotid som gör det möjligt för växter att få nytt liv.

Det vilar ett frö nere i marken, och även om vi inte ser det än så kommer det snart att börja spira. Det går att skönja skiftningarna mellan vila och växt, stillhet och rörelse överallt.

Vi vet att vi mår bra av att sova och att det är en förutsättning för att kunna leva, men är vi lika bekväma med de händselösa perioderna i livet, då allt står still, och vi känner oss ensamma i ett kargt, kallt landskap?

Kan vi se på påskens händelse, då Jesus, enligt vetekornets lag, dog för att sen låta något större blomma? Vi kan inte med vilje- eller tankekraft tvinga kornet att växa, vi måste låta det växa.

Men i det där fröet finns det fulländade inkapslat, som Walt Whitman skriver i sin dikt Song of the Universal, som avslutar konserten, vårt livs och vår persons fulla potential. Sången är som en gemensam bön från människorna om att våga tro på Guds närvaro i allt som finns.

*Maria Norberg, organist
i Högalids församling*

